

Underbilag 1

JUSTITSMINISTERIET

**Besvarelse af spørgsmål 1 fra folketingets udvalg til valgs prøvelse
(Alm. del – bilag 27)***Spørgsmål:*

Mogens Glistrup har som medlem af udvalget til valgs prøvelse i udvalgets møde i dag oplyst, at han tirsdag den 28. juni d.å. agter at indgive klage over den af Højesteret den 22. ds. afsagte dom over ham til den europæiske menneskerettighedskommission i Strasbourg.

Udvalget udbeder sig i den anledning justitsministerens besvarelse – i 60 eksemplarer – af følgende spørgsmål:

1. Om Højesterets dom af 22. juni 1983 herefter kan betragtes som endelig i relation til bestemmelsen i grundlovens § 30, jfr. § 33.

Svar:

1. Efter retsplejelovent findes der ingen almindelige retsmidler mod en højesteretsdom i en straffesag. Efter § 977 ff kan en domfældt dog begære en sag, der er pådømt af Højesteret, genoptaget, bl.a. når der »foreligger særlige omstændigheder, der gør det overvejende sandsynligt, at de foreliggende bevisligheder ikke har været rigtigt bedømt«. Efter § 979 skal en begæring om genoptagelse fremsættes for den særlige klageret. Indgivelse af klage medfører ikke, at fuldbyrdelsen af dommen udsættes, og muligheden for at begære en sag genoptaget indebærer ikke, at en højesteretsdom først kan anses som endelig, når genoptagelsesbegæringen er afslået.

2. Efter art. 25 i Den europæiske Konvention til Beskyttelse af Menneskerettigheder og grundlæggende Frihedsrettigheder kan menneskerettighedskommissionen modtage andragender fra enhver person, der hævder af en medlemsstat at være blevet krænket i de ved konventionen anerkendte rettigheder, forudsat at staten, mod hvem klagen rettes, har erklæret, at den anerkender Kommissionens kompetence til at modtage sådanne andragender, hvilket Danmark har gjort.

Efter art. 26 må Kommissionen kun optage en sag til behandling, når alle hjemlandets retsmidler er blevet udtømt, og i overensstemmelse med det ovenfor under 1 anførte har Kommissionen udtalt, at den særlige klagerets genoptagelsesbeføjelser ikke er et retsmiddel, der skal være forsøgt inden indgivelse af klage til Kommissionen, jfr. sagen Tage Pihl Rasmussen mod Danmark, der er omtalt af Ole Espersen i Juristen 1971 s. 397 og af Niels Eilschou Holm i En sag for menneskerettighedsdomstolen, 1980, s. 42–43.

Kommissionen kan således kun behandle klager over domme, der efter national ret er endelige. Det fremgår endvidere af konventionen, at det forhold, at der indgives en klage til Kommissionen, ikke i sig selv medfører, at den pågældende afgørelse ikke længere kan anses for at være endelig. Efter konventionens art. 27 skal en klage først undersøges med henblik på, om den kan antages til realitetsbehandling. Hvis sagen ikke afvises på dette stadium, skal Kommissionen efter art. 28 foretage en indgående undersøgelse af sagen og stille sig til rådighed med henblik på at opnå en forligsmæssig løsning af sagen. Kommissionen har derimod ikke beføjelse til at træffe en egentlig afgørelse af, hvorvidt en indklaget stat har gjort sig skyldig i et traktatstridigt forhold. Hvis det ikke lykkes Kommissionen at mægle forlig, skal den efter art. 31 udarbejde en beretning, hvori den anfører sin opfattelse med hensyn til, om undersøgelsen har vist, at staten har brudt sine forpligtelser ifølge konventionen. Kommissionens udtalelse er imidlertid ikke bindende. Kompetencen til at træffe bindende afgørelse af, om der foreligger traktatbrud, ligger hos Den europæiske Menneskerettighedsdomstol eller hos Europarådets ministerkomité, jfr. art. 48 og art. 31–32. Det fremgår af disse bestemmelser, at den, der har ind-